



DIALOG

OTÁZKY ● ODPOVĚDI

KOMUNISTICKÝ LIST

ČÍSLO 238

ÚNOR 2008 ROČNÍK 19

CENA 10 Kč

60 let od nejvýznamnější události v historii naší země od vzniku samostatného československého státu

Nejednou jsme v tomto časopisu upozorňovali, že antikomunisté a renegáti komunismu, různí odpadlíci a revizionisté mluví, jde-li o závažné otázky týkající se historie revolučního dělnického hnutí a teoretických základů, z nichž toto hnutí vychází, stejnou nebo velmi blízkou řečí.

To platí i o hodnocení nejvýznamnější události v novodobých dějinách naší země po vzniku ČSR – Vítězného února r. 1948. Shodují se v tom základním: demokracie prý byla tehdy znásilněna. Tvrdí to nejen Havel se svými poskoky v hromadných sdělovacích prostředcích, ale také Ransdorf a Dolejš se svými „tapovci“. A unisono dodávají: Únor otevřel cestu „ke stalinským deformacím“. Podle nich byl Stalin v pozadí všeho, co se tenkrát u nás odehrálo. Gottwald vlastně jen plnil jeho pokyny. A měl hlavní zásluhu o ony „deformace“. Sliboval sice po roce 1945, že KSČ půjde svou zvláštní cestou, že bude respektovat národní zájmy a potřeby, ale pak se snažil za každou cenu vtěsnat nás do Prokrustova lože „sovětského modelu socialismu“. Však také tzv. Pražské jaro v roce 1968 charakterizovali „muži Ledna“ jako pokus osvobodit se z tohoto „područí“, uskutečnit antiÚnor.

□ □ □

Proti lžím třeba najít pravdu. Únor nejen demokracii nepošlapal, ale upevnil. Mluvíme-li ovšem o demokracii v jejím původním významu: jakožto moc a vláde lidu. Ti, kdo tuto moc a vládu – tehdy v podobě lidové demokratického společenského zřízení - vážně ohrožovali, a kdo se ji snažili rozvrátit a likvidovat, byla reakce. Ta postupně nalezla do řady organizací Národní fronty, ovládla národní socialistickou a lidovou stranu a v naději, že jí v kritické chvíli přijde na pomoc Západ, zosnovala puč, kterým chtěla vyřadit KSČ z mocenských orgánů a umožnit restauraci kapitalismu, vrátit moc a vládu plně do rukou buržoazie. Drtivou porážkou reakce byl tento hanebný útok na demokracii zmařen. Vítězství nad reakcí bylo dílem československého lidu sjednoceného do rozhodného boje na obranu lidové demokracie komunistickou stranou vedenou Klementem Gottwaldem.

Národní fronta mohla tak být očištěna od reakčních živlů. Byla otevřena cesta k socialismu. A co bylo zvláště důležité: porážkou vnitřní re-

akce ztroskotal plán amerických imperialistů, kteří po oficiálním vyhlášení studené války v Kongresu USA (v březnu 1947) počítali s Československem jako s nástupní platformou k potlačení všech revolučních sil domáhajících se zásadních politických a sociálněekonomických společenských přeměn po vítězství nad fašismem, o které se zasloužila především první země socialismu, SSSR.

Těmto plánům byl tehdy zasazen smrtelný úder. Československý Únor, jak to na IX. sjezdu KSČ ocenil jeden z jeho nejvýznamnějších hostů Palmiro Togliatti, podstatně přispěl k formování světového socialistického systému, reálné síly schopné, pokud bude semknuta kolem SSSR, čelit snahám imperialismu o obnovu světovlády a zajistit trvalý mír především na evropském kontinentu.

A drzým falzifikátorům dějin, kteří vydávají černé za bílé, je třeba znovu připomenout: jak si v únoru 1948 počínal Klement Gottwald, zasluhuje úctu a obdiv i proto, že postupoval v souladu s ústavou, a mocenský konflikt, který, jak již bylo řečeno, vyvolala reakce, řešil parlamentní cestou za široké podpory dělnické

„V únoru, vezmeme-li věci vnitropoliticky, šlo o to, zda má náš lidově demokratický vývoj pokračovat dále úspěšně na cestě k socialismu nebo má-li být zvrácen, má-li dojít ke zvratu, který by byl začátkem ústupu zpět k dobám předmnichovským, k dobám kapitalismu... Zahraničně politicky šlo o to, zda v budoucnosti půjde naše republika dále neochvějně cestou spojenectví s ostatními slovanými národy, cestou spojenectví se všemi lidově demokratickými státy ve střední a jihovýchodní Evropě, nebo zda bude z řady těchto pokrokových demokratických států vyrvána a stane se opět objektem politiky západních imperialistů, zda se stane nástupním mostem světové reakce v jejich boji proti lidově demokratickým státům a proti Sovětskému svazu...“

V pravidelných pořadech rozhlasu o minulosti, vedených nezdárným synem Jana Drdy, čerstvým laureátem Peroutkovy novinářské ceny, naprosto ignorují toto hodnocení únorových událostí. Co jiného od těch, kdo horlivě omývají mouřenina, omlouvají se odsunutým sudeťákům a ospravedlňují háčovštinu, očekávat? Jak je však možné tolerovat politické ignorantství, spojené navíc s hrubými pomluvami a útoky na Gottwalda, u místopředsedy KSČM J. Dolejše

Čím vysvětlit, že tzv. ideologové současné KSČM nejsou schopni – a ani ochotni – pochopit místo a důležitost Únorového vítězství v novodobých dějinách naší země a v revolučních přeměnách evropského kontinentu po druhé světové válce. Národní a demokratická revoluce zákonitě musela přerůst v revoluci socialistickou a kdyby KSČ, strana leninského, bolševického typu, nepostupovala po Únoru tak, jak ji Gottwald v její strategii a taktice vedl, zradila by své revoluční poslání. A pokud jde o naši vlastní cestu k socialismu? Tou jsme přece šli. Gottwald zůstal sobě věrný. Je třeba, páni „teoretici“, umět odlišit **přístup** k revoluci a k výstavbě socialismu od obecně platných zákonů a rysů, jimiž je socialismus na rozdíl od kapitalismu vymezen. A v historické konfrontaci kapitalismu se socialismem – kdo by chtěl o tom pochybovat? – bylo sjednocení všech revolučních, pokrokových a mírumilovných sil kolem přirozeného hegemona, jakým byl SSSR, **kategorickým příkazem doby!**

Jan Kubečka

Vítězný Únor

třídy, pracujících měst i venkova. A s posvěcením hlavy státu. Prezident Dr. Edvard Beneš se po trpkých zkušenostech Mnichova stal oddaným stoupencem lidové demokracie a její zásady natolik ctil, že se nemohl spolčit se spiklenci. Zklamal je. Stejně jako je zklamal Jan Masaryk, ministr zahraničních věcí, jehož postoj byl tenkrát jazyčkem na vahách. Rouškou tajemství zůstane zřejmě zastřena jeho smrt v noci 10. března. Že byl dohnán k sebevraždě, svědčí mj. jeho nejbližší spolupracovníci. Mnohokrát upozorňovali, jak těžce nesl, když se na něj zběsile vrhla reakční smečka s anonymními výhrůžnými dopisy ihned poté, co prohlásil, že nezradí odkaz svého otce, že vždy šel a vždy půjde s lidem, proto zůstane v Gottwaldově vládě.

□ □ □

Porozumět Únoru 1948, pochopit jeho historický význam předpokládá vyznat se v tom, co mu předcházelo, i v tom, co následovalo po něm. Shrňme, co bylo řečeno, slovy Klementa Gottwalda v jeho projevu na zasedání ÚV KSČ 9. dubna 1948:

Proti imperialismu, sionismu, globalizaci a imperialistické okupaci

(Dokončení z čísla 237/2008)

Dvě země Írán a Rusko – hrají v současné politické situaci úlohu „pozdržujících faktorů“, protože na rozdíl od všech imperialistických států nejsou zainteresovány na otřesech ve světě. Některé imperialistické státy by s chutí využily současné situace a řešily své geopolitické problémy a změnilly svůj statut.

JAPONSKO spoléhá na krach současného mezinárodního systému dohod a závazků a usiluje o to, aby získalo zpět v roce 1945 ztracené území a států velmoci.

ČÍNA je vzhledem k rozsáhlé sociální nespokojenosti a etnickému separatis-

mu v zemi připravena řešit své vnitřní problémy rozšířením politického vlivu především na severu a podle možnosti směrem k Tichému oceánu. V případě krachu ruské suverenity, v případě, že vypukne třetí světová válka, spoléhá Čína na obsazení etnického vakua na Sibiři, Dálném východě a také v Kazachstánu. Přítom se sotva vyhne hlubokým vnitřním otřesům v sociální sféře.

INDIE je již přes 60 let v nepřátelském vztahu vůči Pákistánu a kvůli území států Džammu a Kašmír. Vzhledem k tomu, že obě strany disponují jadernými zbraněmi a zaujímají vůči sobě nesmiřitelný postoj, může se situ-

ace v kterémkoliv okamžiku vymknout kontrole a dojít k porušení míru v tomto regionu, ke konfliktu s použitím jaderných zbraní. Indie by se navíc ráda podílela na likvidaci svého tradičního soupeře – Číny.

PÁKISTÁN považuje sám sebe za metropoli, která dominuje k Afghánistánu a Střední Asii. Rád by se podílel spolu s Čínou na rozpadu indické polyetnické státnosti.

SAÚDSKÁ ARÁBIE, která získala v arabském světě prvenství nad Egyptem, sní o tom, že vystřídá Írán s jeho miliony obyvatel, pokud jde o statut regionální supervelmoci.

Podzimní epištola

Miroslav Florian

Komunisté se nemusí jen kát.
Nemají proč se stydět za svoji víru.
Šli na zteč v Karpatech,
šli zpřímá pod sekyru,
snad je to dávno, snad je to už pasé,
ale ne všechno smaže listopad.
Bránili máj – oslaví jej zase.

Nad komunisty dneska
sviští bič;

a nezdá se tak zcela sametový.
Šátrá i po Julkovi, po Zikovi
a jedenačtyřicet let škrtne bez cavyků...
Rozverný bičí, výskej si a syč,
nevzdáme socialistickou republiku.

Komunisté se nesmí mlčky trást –
a zejména ti nezištní a ryzí.

Co přemetů

lze zhlédnout v televizi!

Dá tahle země na kulatá slova?

Už teď se vznesla ze svaštělých brázd
k podhůří plachá vločka únorová.

Komunisté si nemohou nic lhát.

Čeká je dlouhá,

odříkává směna.

Budoucnost nebyla však poražena.

A naše hvězda do mlh nevytratila se:

tu vždycky rozžal strohý chlad...
Milostný šeřík připne si ji zase.

A slunce přečte hlavní referát.

1989 (Ze sbírky Májové sirény, 1991)

Šedesát pět let od bitvy o záchranu lidstva

Před 65 lety, 2. února 1943 skončila Stalingradská bitva o záchranu lidstva. V jednotlivých etapách bojů od 17. července 1942 do 2. února 1943 se zúčastnilo na obou stranách fronty více než 2 miliony vojáků, přes 2000 tanků, 2000 letadel, 26 000 děl a minometů. 200 dnů a 200 nocí neumli ryk bitvy. Hitlerovci v ní ztratili čtvrtinu svých sil, které operovaly na východní frontě. Tato vpravdě osudo-

disté. Vydřeli a zvítězili nad smrtí.

Tentýž den se večer konalo v Moskvě zasedání na počest 25. výročí VŘSR. Soudruh Stalin zakončil svůj projev historickou větou: „I na naší ulici bude svátek!“ Jako by to byl utajený rozkaz ke zdrcující protiofenzivě na Stalingradské frontě k útoku, který se stal zlomem 2. světové války, v níž šlo nejen o Sovětský svaz, ale o celé lidstvo.

Ze Stalingradského deníku

vá bitva si vyžádala životy více než 1,5 milionu vojáků, nepočítaje civilní oběti a raněné. Volha byla do ruda zbarvena krví obránců Stalingradu.

V předvečer 25. výročí Velké říjnové socialistické revoluce obránci Stalingradu píší Stalinovi dopis, v němž přísahají, že budou město hájit do poslední kapky krve, že nepříteli k Volze nepustí. Na nábřeží, u hlavního přepraviště číslo 1, několik kroků od Volhy byl na zdi nápis: „Zde zůstali do posledního dechu Rodimcevi gar-

2. února 1943 zbytky 6. armády – 91 tisíc mužů hitlerovské armády a jejich spojenců se vzdaly. Na Mamajevově mohyle, na níž po válce na každém čtverečním metru bylo nalezeno 1250 střepin dělostřeleckých nábojů, min a leteckých bomb, vyrostl impozantní památník. Uvnitř památníku je několik desítek mramorových desek se jmény 46 700 padlých obránců Stalingradu, kteří budou zachováni navěky v paměti všeho pokrokového lidstva. **V. Š.**

RUSKO se může v případě realizace vojenských plánů USA na Blízkém východě ocitnout na hranici katastrofy v důsledku diskreditace jeho administrativního systému ze strany USA.

USA plánují kromě rozsáhlého humanitního kolapsu v regionech s velkým přelidněním obsazení nejbohatších nalezišť ropy a bezprostřední vměšování do vnitřních záležitostí Ruska...

USA připravují světový kolaps, aby utajily nevyhnutelný krach svého systému. Proto vyhlásují krach celému světu v domnění, že disponují zdrcující vojensko-politickou silou. Je příznačné, že v tzv. úniku informací se zmiňují o zahájení války proti Íránu.

V září napsal americký expert pro otázky národní bezpečnosti USA v listu The Sunday Times, že cílem

amerického plánu je zcela vyřadit bojeschopnost íránské armády během tří dnů leteckými údery na 1200 předem určených cílů. **G. Bush to odůvodnil, „že je to nanejvýš nutné, aby nebylo příliš pozdě“.** Proč Bush tolik spěchá? Jak máme rozumět tomu, „aby nebylo příliš pozdě“? G. Bush spěchá proto, že končí doba beztrestnosti USA za všechny jejich zločiny.

ČLR, která disponuje vlastním jaderným štítem, se neobává amerického kyje, jímž G. Bush vyhrožuje celému světu.

Sejm latinskoamerických států – **Argentina, Brazílie, Bolívie, Venezuela, Paraguay, Uruguay a Ekvádor** – ohlásilo 10. října záměr, že vytvoří společnou Banku Jihu, která bude hrát „ústřední úlohu v nové finanční architektuře regionu“.

(Pokračování na str. 3)

Renesance socialismu očima jeho porážky

(Pokračování z minulého čísla)

Právě dnes, kdy reakční síly kapitalu nastupují ve světě i v České republice do nového útoku na základní práva pracujících, si stále větší část národa začíná uvědomovat velkou zradu a podvod, který byl na nich spáchán v listopadu 1989. Je proto správné v souvislosti se 60. výročím Únorového vítězství pracujících nad reakcí v roce 1948 zdůraznit, jak lživě je obvinění Klementa Gottwalda místopředsedou ÚV KSČM J. Dolejšem a TAPem (Teoreticko-analytické pracoviště ÚV KSČM), který se podle nich dopustil „zrady“ na vlastních názorech: před Únorem prý podle nich horlil pro osobitou, československou cestu k socialismu, poté však, na údajný Stalinův nátlak, přijal „sovětský model“ socialismu.

Přítom je známo, jak velké zločiny páchal imperialismus proti pracujícím a národům, kteří si dovolili nastoupit cestu k socialismu. **Bylo velkou zásluhou K. Gottwalda, že KSČ pod jeho vedením respektovala marxisticko-leninský tvůrčí přístup k výstavbě a obraně socialismu.**

Ve jménu života

V té době jedinou záchranou pro socialismus v ČSR byl jednoznačný pozitivní vztah k první zemi socialismu, rozvíjení a upevnování přátelství se SSSR. Soudruh Gottwald v této základní otázce nikdy nezakolísal. Nejen své názory neměnil, ale naopak vždy až do posledního dechu svého života je pevně a nezlomně vyznával a podle nich jednal. KSČ byla pod Gottwaldovým vedením stranou důsledně hájící zájmy dělnické třídy a ostatních pracujících, stranou proletářského a socialistického internacionalismu v souladu s vůlí většiny českého a slovenského národa.

Reakce rozpoutala ostrý třídní boj

„Byl to pud sebezáchovy světového imperialismu,“ zdůrazňuje se v publikaci „Ve jménu života“ – a stupňování konfrontačních snah, který přivedl svět ke studené válce, jež začala na mnoha místech světa přerůst ve válku horkou. Ve 250 ozbrojených konfliktech, které rozpoutal světový zejména americký imperialismus po 2. světové válce, zahynulo na 50 milionů lidí. Studená válka byla především formou třídního boje vedeného světovým imperialismem proti formující se světové socialistické soustavě. Ochránci imperialismu si byli velmi dobře vědomi toho, jaké smrtelné nebezpečí pro ně představuje vědecká teorie o společnosti a politické strany a síly, které se jí řídí. Proto byli a jsou odhodláni věnovat veškeré své úsilí na jejich zničení.

Záměry oslabit a zničit světový socialismus, a tím i mezinárodní komunistické a dělnické hnutí byly v popředí tajného plánu Alana Dullese, letitého šéfa CIA, v němž se mimo jiné uvádí:

„Skončí válka, všechno nějak zvesední, usadí se a uklidní. A my použijeme všechny síly, všechno zlato, veškeré materiální síly pro obelstění a ohloupění lidí! Lidský mozek, lidské vědomí je přizpůsobivé ke změnám. zasejeme tam chaos a nepozorovaně nahradíme skutečné lidské hodnoty falešnými, ve které budou věřit. Jak? Najdeme s námi stejně smýšlející, spojence a pomocníky v samotném Rusku. Krok za krokem se bude vyvíjet obrovská, nezměrná tragédie zániku nejnepokornějšího národa světa. S konečnou platností a nezvratně uhasne jeho sebevědomí.

Jen málo lidí bude tušit nebo pochopí to, co se děje... Rozkladným způsobem rozložíme generaci za generací, vyvoláme erozi a odstraníme leninský fanatismus... Z mládeže vychováme cyniky, vulgární lidi, hlupáky, neotesance, kosmopolity. Tohle učiníme.“ (Blíže viz Kilev: Chruščov a rozpad SSSR, Orego 1999, s. 70-71).

Uvedenou realitou třídně rozděleného světa a třídního boje bylo zasaženo i Československo. Americký Kongres vyčlenil v té době částku 100 milionů dolarů k rozvinutí nepřátelské propagandy, budování ilegálního podzemí, zpravodajství, diverze. Existovaly výcvikové centrály pro diverzanty a zpravodajce vysílané do Československa. Existovaly balony se štvavými letáky ohrožujícími leteckou dopravu. Existovali bratři Mašínové a jiní teroristé. Existovala smrt nejméně 148 příslušníků SNB a více než 300 pohraničnicků...

Za symbol „komunistické tyranie“ v Československu považuje současná politická reakce odsouzení a popravu dr. Milady Horákové. Velkoryse však přehlíží příčiny, jež vedly k tomuto

procesu a trestu. Při tom sama Horáková přiznává, že program jejich skupiny „byl program pro buržoazní vrstvy, který sledoval návrat továrníků do znárodněných podniků“, že „počítali se souhrou světových událostí“ i se ztrátou státní samostatnosti Československé republiky za podpory Západu. (Blíže proces s vedením záškodnického spiknutí proti republice, Orbis, Praha 1950.) V propadlých dějin má zmizet podle soudobých příznivců „noci dlouhých nožů“ jméno zavražděného Augustina Šrama, aktivního účastníka protifašistického odboje, vedoucího partyzánského oddělení ÚV KSČ, Rudolfa Šmatlavy, vojáka Československé lidové armády, který odmítl ve strážní službě vydat zbraň teroristům, neboť „přisahal len raz“; Aničky Kvášové, funkcionářky KSČ, kterou zákeřně zavraždili a řady dalších. Vraždy funkcionářů Místního národního výboru v Babicích pak mají být podle scénáře „pravých demokratů“ lživě hodnoceny jako „oběti provokace Státní bezpečnosti“.

Historickou skutečností zůstává fakt, že hlavní vývojovou tendencí Československa padesátých let byl dynamický progresivní ekonomický a společenský rozvoj. Nově se utvářející výrobní vztahy umožnily odstranit vykořisťování člověka člověkem, zmizela nezaměstnanost, byly vybudovány nové průmyslové závody, přehrady, nouzové bytové kolonie byly nahrazeny sídlišti, byl vytvářen systém sociálního zabezpečení občanů, jehož součástí bylo bezplatné zdravotnictví a školství. Rychlým tempem probíhala industrializace Slovenska. Došlo k široké demokratizaci a rozvoji vědy a kultury v zájmu celé společnosti.

Nástup revizionismu

Největší úder socialismu a mezinárodnímu komunistickému hnutí zasadily chruščovský revizionismus na XX. sjezdu KSSS v roce 1956 a zrada Gorbačova. Chruščovův útok proti Stalinovi – zdůrazňuje se v publikaci *Ve jménu života* proti leninismu a celému období, kdy stál v čele KSSS a Sovětského svazu J. V. Stalin, pokrytecky vedený pod heslem návratu k Leninovi, byl v naprostém souladu s tajným plánem Alana Dullese na likvidaci světového socialismu a komunistického hnutí.

(Pokračování na str. 3)

Cesta k vítězství práce nad kapitálem

Dovolu mi, abych vyjádřil svůj souhlasný postoj jednak k přednesené zprávě o činnosti obvodní organizace a jednak k návrhu stanoviska obvodní konference ke sjezdovým materiálům.

V diskusi o navržených sjezdových dokumentech, zejména materiálu „Socialismus pro 21. století“, se objevují názory, že je třeba „nově“ pohlížet na současný kapitalismus a na socialismus nového tisíciletí, k daným fenoménům je třeba přistupovat tvořivým způsobem, neboť sami tvůrci historického materialismu nabádali své následovníky, že jejich učení není dogma, nýbrž návod k jednání.

S tímto názorem lze souhlasit za předpokladu, že si jeho hlasatelé nebudou plést tvůrčí přístup se subjektivní libovůlí a budou respektovat vědecký základ tohoto učení. Bez nerespektování podstaty vědeckého jádra historického materialismu uvízne jejich „tvořivé myšlení“ na mělčině. Budou jen následovat naše historiky, kteří se po roce 1989 zřekli materialistického pojetí dějin a po vzoru svých západních kolegů začali „nově“ a „tvořivě“ zkoumat historický vývoj. Jejich „moderní přístupy“ vykryštalizovaly do podoby dějin každodennosti, globalizace, diverzifikace nebo multiperspektivy, ale žádný z nich nebyl schopen proniknout ke kořenům historického vývoje. A tak někteří historici začínají znovu „objevovat“ princip historické podmíněnosti a konkrétní historické situace, který patří k atributům historického materialismu.

Tvůrčí rozvíjení socialismu a historického materialismu nemá nic

společného se subjektivní libovůlí, nýbrž s odhalováním jeho podoby, podmíněně zvláštními a jedinečnými podmínkami místa a času, za nichž dochází k realizaci jeho hluboké vědecké podstaty. Ve zvláštních a jedinečných podobách socialismu je pak nutno tvořivě zkoumat, co odpovídá podstatě socialismu, a tuto podstatu socialismu důsledně oddělovat od projevů, které jsou socialismu cizí. Taková je podstata tvůrčího pohledu na vědecký socialismus.

Tímto směrem musíme rozvíjet diskusi o socialismu uvnitř strany. Nesmíme však opomíjet ani historické zkušenosti dočasně poraženého socialismu. Nový nástup socialismu – jediné humánní východisko z prohlubující se krize kapitalismu – není možný bez objektivního vyhodnocení jeho vývoje ve 20. století. V tomto ohledu není nezajímavý příspěvek do diskuse práce čtveřice autorů *Ve jménu života aneb Renesance socialismu očima jeho porážky*, kterou jsme na dnešní konferenci obdrželi.

Má-li diskuse o socialismu vyústit v tvůrčí čin, musí být demokratická pro všechny její účastníky, nelze se v ní uchylvat k podlostem typu zápisu ze všestalských či jiných sletů a spojovat se přítom s naším hlavním protivníkem. Takovéto praktiky sice na jedné straně odhalují slabé stránky argumentace jejich aktérů, na druhé straně však ve svých důsledcích poškozují stranu jako celek. Proto by z nich měly nejvyšší stranické orgány vyvodit konkrétní závěry. Současně by měly také vyvodit konkrétní závěry vůči těm, kteří se snaží stavět Komunistický svaz mládeže proti KSČM a naopak. Mám

na mysl vám jistě známý rozhovor Romana Janoucha s tajemníkem Komise mládeže při ÚV KSČM Ivanem Dvořákem, uveřejněný na stránkách Haló novin 30. listopadu tohoto roku. Aktivitu Komunistického svazu mládeže vyplývají důsledně z komunistických pozic a zasluhují naši plnou podporu. Jakékoliv znevažování práce mladých komunistů oslabuje pozice všech komunistů a nahrává reakci. Proto je třeba s těmito praktikami bezodkladně skoncovat.

Příští rok vzpomeneme 160. výročí vydání Manifestu komunistické strany a 60. výročí vítězství československých pracujících nad reakcí v únoru 1948. Obě tyto události by měly být pro nás inspirující, protože je v nich zakódována tvůrčí aplikace vědeckého jádra historického materialismu na tehdejší konkrétní společenské podmínky.

Má-li naše strana v nastávajících dějinných zkouškách prohlubující se krize kapitalismu obstát, pak musí VII. sjezd KSČM zejména vyzdvihnout odkaz nikoliv „Pražského jara 1968“, jehož 40. výročí si v příštím roce také připomeneme, nýbrž odkaz Komunistického manifestu a slavného Února 1948. To je cesta k novým vítězstvím dělnické třídy a všech vykořisťovaných nad degenerujícím a iracionálním světem soudobého kapitalismu. Cesta k vítězství rozumu nad tmářstvím, citu nad cynismem, života nad smrtí. Cesta k vítězství práce nad kapitálem.

Zdeněk Kodýtek

(Diskusní vystoupení na Obvodní konferenci KSČM Praha 1 dne 8. 12. 2007)

Alexander Dubček - legenda a skutečnost

(Dokončení z minulého čísla)

Navazujeme na článek věnovaný 40. výročí lednového zasedání ÚV KSČ a vracíme se k hodnocení Dubčekovy úlohy v oné mimořádně složitě době, abychom rozlišili legendu, kterou zkonstruovali nepřítelé socialismu, od jeho skutečné podoby.

Kdo tedy byl A. Dubček a jaká byla jeho role v událostech, vznešeně nazvaných „obrodný proces“?

□ □ □

Především musíme konstatovat prostou, ale evidentní skutečnost: ve chvíli, kdy se Dubček stal prvním tajemníkem ÚV KSČ, si snad vůbec nebyl vědom toho, jaká odpovědnost za další osudy strany a společnosti mu byla svěřena. Jak se ukázalo, z láhve byl vypuštěn proslulý džin. S euforií, s nadějí a iluzemi, jež brzy ovládly společnost. K čemu všeobecně vítaný „proces obrody“ povede, netušil v oněch dnech velkých očekávání – až na vzácné výjimky – nikdo. A kdo si s tím připouštěl nejméně starost, byl Dubček.

Však také ihned po skončení jednání ÚV musel do Bratislavy. Na fotbal. Když ho jeho nejbližší spolupracovník (V. Biřák) doslova prosil, aby

zůstal v Praze a co nejdříve svolal poradu s vedoucími funkcionáři kraje a pak odletěl do Moskvy a ujistil Brežněva, že pro KSČ i nadále bude leninský princip socialistického internacionalismu nedotknutelnou zásadou, reagoval velmi podrážděně: „A čo je mně do názorov našich konzerv? A v Moskvu? Teraz poznajú, kto som. Já jim ukážem!“

A poznali. A ukázal jim! Tak, že nakonec bylo třeba poslat do členského státu Varšavské smlouvy, politické a vojenské organizace zaručující mír ve světě, armády našich spojenců. V zájmu socialismu nejen u nás.

Je neuvěřitelné – ale patří to zřejmě k „virtualitě“ doby, v níž žijeme – jak se v této základní věci Dubčekova úloha dodnes zastírá a falzifikuje.

Autor tohoto článku měl možnost poznat jej blíže. A nevychází z údivu, co všechno byla „historiografie“ schopná zkonstruovat na zakázku antikomunismu a jeho pomahačů, revizionistů a renegátů. Z průměru vyrostl najednou gigant. Přítom ten člověk s obtížemi četl. V jeho vystoupeních nenajdete řádky, která by byla z jeho pera. Kdysi si mi jeho pomocník Jaroš (který později publikoval o něm oslavné příspěvky), posteskl, že za něho musel psát i pozdravné pohledy matce z dovolené. Jak se Dubček mohl vůbec dostat do odpovědných funkcí, dokonce na nejvyšší stranický „post“? Tlumočnice Waltra Ulbrichta vyprávěla jednou s humorem, jak ji kdysi Walter Ulbricht ostře pokáral, že není schopná přeložit, co Dubček říkal, do němčiny. Nemělo to patu ani hlavu, jak se vyjádřila. Jeho improvizovaná vystoupení byla vždy zmataná. Ale pozor: **jakoby** procítěná, prožívaná. Hru, působící na city, nálady, základní postoje lidí zvládal. Okouzil i publicistu Škutinu (proslul televizními pořady „Co tomu říkáte, pane Weich?“). Věřme mu, nemá tvář hráče pokeru, ujišťoval.

Životopisci se o Dubčekově vzdělání raději nezmiňují. Žádnou školu vlastně neukončil. Nebylo to jeho vinou. Počat byl někdy v roce 1920 v USA, narodil se však už na Slovensku, když se jeho otec (zakládající člen KSČ) vrátil s rodinou z Ameriky. „Já i můj starší bratr John (Džon),“ řekl jednomu z amerických novinářů, „jsme vlastně Američané.“ Základní vzdělání pak nabyt v SSSR, v „interhelpu“ v Kirgizii, jak v něm pak pokračoval na Slovensku, je nejasné. A byl snad jediný, kterému Vysoká stranická škola ÚV KSSS vystavila diplom, aniž by ji ukončil. S diplomem této prominentní školy byl pak koncem padesátých let zvolen tajemníkem ÚV KSČ s odpovědností za rozvoj průmyslu. A když byla potřeba zbavit se „zkompromitovaného“ Bačíka, stal se prvním tajemníkem ÚV KSS (1962).

Jeden z jeho ruských spolužáků vzpomínal na něj ještě v 70. letech jako na sympatického mládence. Rád se prý povesečil, zazpíval s kytarou, prostý, jednoduchý, s každým vyšel zadobře. Dubček byl, jaký byl. Svůj stín nikdo z nás nikdy nepřekročil. Jenže co mu pomáhalo k vzestupu, stalo se tragickou překážkou, když zaujal pozici na nejvyšší stranické funkci. Bylo nezbytné rozhodovat. Neodkladně a jednoznačně. Nebyl na to připraven, konfliktům se vždy vyhýbal. Jak mohl být schopný novou situaci zvládat?

Kdo je seznámen s Marxovými rozborů příčin porážky francouzské revoluce v letech 1848-49, ví, jakou úlohu tvůrce vědeckého socialismu přikládal takové „náhodě“, jakou představuje úroveň a charakter lidí, jež doba vyzvedne do popředí politických zápasů. Dubček se svou naivitou a prostoduchostí, s optimismem, s pověrami i iluzemi mohl bez větších škod prosperovat v normálních poměrech. Ty však skončily lednovým zasedáním ÚV KSČ.

(Pokračování na str. 4)

Blahopřejeme

Dne 28. února se dožívá významného životního jubilea 80 let soudruh **Jan Fojtík**, bývalý tajemník ÚV KSČ.

Současně si v těchto dnech připomínáme významného jubilea jeho manželky **Evy Fojtíkové**, zasloužilé profesorky Filozofické fakulty UK.

Oba zasvětili svůj život ideálům marxismu-leninismu, komunistické straně a socialismu. Zaslouží si ocenění jejich obětavé práce a věrnosti pokrokovým ideálům. Do dalších let společného života oběma upřímně přejeme dobré zdraví a osobní pohody.

Redakce

Incident s americkou špionážní lodí „Pueblo“

Dne 23. ledna 1968 zajaly námořní síly Korejské lidové armády americkou špionážní loď „Pueblo“, která vnikla do výstředních vod KLDL. Jako součást Tichoocéánské flotily USA byla vybavena dešifrovacím zařízením KW-7, rušičkou radiosignálů KLW-1 a nejnovější technikou na získávání informací. USA měly v té době tři lodě tohoto typu s 80člennou posádkou na každé. Tyto lodě mohly brázdit v moři dlouhé měsíce a zabývat se výzvědnou činností ve všech částech světa. „Pueblo“ byla vyzbrojena dvěma těžkými kulomety a mnoha dalšími moderními zbraněmi. Disponovala také speciálním zařízením, které sloužilo v případech potřeby k likvidaci důležitých dokumentů.

V rámci „operace Pinkrugi-1“ dostala „Pueblo“ rozkaz zjišťovat v Korejském východním moři počet a polohu lodí Korejské lidové armády, vojenských objektů, radarové sítě, radiostanic a shromažďovat údaje o kapacitě přístavů a pohybu vojenských jednotek KLDL a SSSR. Americkým ozbrojeným silám se dosud ještě ani jednou nestalo, aby loď, vybavená nejmodernější vojenskou technikou, byla zajata tak malou zemí, jako je KLDL.

V administrativě amerického prezidenta Johnsona vypuklo zděšení, zemi zachvátil zmatek. Na rychle svolaném zasedání Rady národní bezpečnosti USA a Vojenské komise Kongresu bylo rozhodnuto provést „okamžitý a tvrdý protiúder“ a vrátit se k výhrůžkám a vydírání, jako tomu bylo v době Karibské krize v roce 1962 a za incidentu poblíž zálivu Bakbo v roce 1964.

USA si v Radě bezpečnosti OSN stěžovaly na hrubé „porušení mezinárodního práva“ ze strany Severní Koreje a vyhlásily KLDL „ultimátum“: Nepropustí-li Korea „Pueblo“ ve stanovené lhůtě, zaútočí na ni USA vojensky. V Korejském východním moři se objevila flotila válečných lodí USA s jadernými letouny „Enterprize“, „Reidzer“ a „Yorktown“. Z USA byly do Jižní Koreje přemístěny strategické bombardéry B-52, schopné převážet vodíkovou bombu, a eskadry stíhaček F-4. Navíc byl vydán rozkaz přemístit americké vojenské jednotky do Jižní Koreje, zakázat vycházky a zrušit osobní volno. V americké armádě byla přerušena demobilizace a 14 600 záložníků bylo povoláno do zbraně. Do pohotovosti bylo uvedeno 40-60 procent strategických leteckých sil USA.

Malá Korea měla kapitulovat a podřídit se diktátu USA. Sovětský svaz „radil“ Koreji, aby „potichu“ vrátila loď Spojeným státům. Došlo však k něčemu, co nikdo neočekával: Korejská armáda a lid mobilizovali. V důsledku tvrdého a nesmlouvaného odporu ze strany KLDL USA všechna opatření odvolaly, po dvou týdnech odvezly své ozbrojené síly potichu z Jižní Koreje a navrhly Pchjongjangu jednání. V průběhu jedenácti měsíců roku 1968 konalo se mezi KLDL a USA 38 rozhovorů, jejichž výsledkem byla oficiální omluva USA, v níž americká strana vládě KLDL slíbila, že se podobná akce nebude opakovat.

Posádka lodě „Pueblo“ byla po roce propuštěna ze zajetí do USA, avšak samotná loď zůstala v KLDL jako trofej.

USA byl tak před celým světem uštědřen politický, vojenský a diplomatický políček. Byl to historický akt, který jednoznačně dokázal, že se USA žádnými metodami – vojenskými ani diplomatickými nikdy nepodaří korejský lid pokořit.

Z materiálu Velvyslanectví KLDL v ČR

Ve jménu života

(Dokončení ze str. 2)

ANTIŘÍJEN si podal ruku s ANTIKOMUNISMEM

Dovršením rozkladného procesu podníceného XX. sjezdem KSSS byla Gorbačovova perestrojka na přelomu 80. a 90. let minulého století. Vzpou-ra maloburžoazního živlu (podle Lenina největšího nebezpečí pro socialismus), jak jsme toho byli svědky v různých projevech a s různou intenzitou v Kronštadu v roce 1921, v Poznani r. 1956, stejně jako v „obrodném procesu Pražského jara“ v roce 1968. Svoji reakční kulminaci našla v Gorbačovově „perestrojce“, halasné propagované gorbačovskými zrádci a jejich pátými kolonami v jednotlivých zemích socialistického společenství včetně Československa. „Perestrojka“ zákonitě přerostla v kontrarevoluci. Nebyl obnoven socialismus, ale kapitalismus s největší tragédií pro většinu pracujících a národa.

Pravda o „Pražském jaru 1968“

Zvláštní místo v útoku reakce proti socialismu v ČSSR mělo „Pražské jaro“ 1968, které se stalo generální zkouškou – zdůrazňuje publikace *Ve jménu života* - „sameťových“ kontrarevolucí v Evropě na přelomu osmdesátých a devadesátých let. V něm si třídní protivník poprvé vyzkoušel kontrarevoluční scénář re-

alizovaný v podmínkách rozvíjejících se rozkladných procesů způsobených rakovinou revizionismu. Uvnitř strany se na špičce funkcionářského aktivity začala formovat a výrazně aktivizovat tzv. elita vlivu, usilující o to, aby se stala „elitou moci“. Tento protistranický proud uvnitř KSČ vytvořil „druhé centrum moci“, zásadně ovlivňující vývoj ve straně, ve státě a společnosti. Personálně do něho patřili zejména tito vedoucí funkcionáři a aktivisté: F. Kriegel, J. Smrkovský, O. Černík, J. Špaček, Č. Čísar, V. Slavík, O. Šik, Z. Mlynář, J. Hájek, gen. V. Prchlík, J. Borůvka, F. Vodslon, E. Goldstücker, B. Šimon, M. Hübl, J. Šabata, J. Litera, V. Šilhan, L. Lis, J. Křen, J. Ruml, P. Kohút, L. Vaculík, R. Selucký a řada dalších.

„Druhé centrum moci“ vytvořilo „jednotnou pravcovou frontu“ s „elitou svědomí národa“, do níž patřili někteří společensko-vědní pracovníci, novináři, publicisté, spisovatelé a umělci. Aktivitu „jednotné pravcové fronty“ posilovali v té době i nacionalisticky ladění představitelé KSS, kteří vyzvědli A. Dubčeka jako hlavního protagonistu „socialismu s lidskou tvář“ a „obrodného procesu“ do čela KSČ s cílem změnit její revoluční charakter a přeměnit stávající státoprávní uspořádání ČSSR na federaci. V tom se negativně projevila i úloha G. Husáka, V. Biřaka a dalších.

Ideologická a politická krize se z komunistické strany přenesla do celé společnosti. Hlavní překážkou pro pravcové, protistranické síly ve straně při likvidaci socialismu v ČSSR byl první tajemník a prezident republiky Antonín Novotný, proto musel být zbaven svého postavení. A. Novotný byl čestným komunistou internacionalistou, který závěrem svého života, ve svých vzpomínkách přiznává, že po zkušenostech z roku 1968 nemá nejmenší pochybnosti o správnosti Stalinovy teorie o zostřování třídního boje, že jej vývoj událostí z této slabosti a slepoty, která vznikla pod tlakem lživých argumentů Chruščova vyslovených na XX. sjezdu KSSS, dokonale vyléčil.

Proces liberalizace pod hesly „demokratického socialismu“ a, arzenálu II. internacionály se rozvíjel v období generační výměny. Do společenského života nastupovala nová generace, která neměla tzv. historické vazby k existující společnosti. Narodila se do společenských poměrů, jež nevytvářela. Nemohla z vlastních zkušeností srovnávat společenské uspořádání před 2. světovou válkou a po ní. Kolektivní paměť starší generace byla dezorientována. Stalin je odsuzován, Gottwald kritizován, třídní boj „ustal“. S USA mohou být navazovány „mosty přátelství“. Bez předání kolektivní paměti rodičů nastupující generace podléhala snaze konzumní morálce bývalé buržoazie, chyběl jí třídní pohled na společenský vývoj“... (Ve jménu života, OREGO, s. 18, 21-24, 35-40)

(Pokračování příště)

Vyznání ruského oligarchy

Podle časopisu *Finanse* nejbohatším mužem v Rusku je na základě údajů z minulého roku **Oleg Děripaska**, majitel holdingu „Základní prvek“ a prezident společnosti „Ruské aluminium“. Jeho majetek má hodnotu 21,2 miliardy dolarů, což o 0,2 mld. převyšuje majetek Romana Abramoviče, který stál po několik let v čele nejbohatších ruských oligarchů.

Uveřejňujeme zkrácený rozhovor O. Děripasky se zpravodajem Bulletinu VEA N. Asmolovem (podle článku *Buržoazie mluví upřímně*, uveřejněném v listu *Mysl*, Moskva, č. 1/277). Tento rozhovor je nejlepší odpovědí všem naivním lidem, kteří se domnívají, že ve volbách, v referendech a v parlamentu se jim podaří zbavit se moci buržoazie. Buržoazie se svého bohatství a moci dobrovolně nevzdá. Svědčí o tom následující rozhovor.

Ruská reálná moc - to jsme MY

Olegu Vladimiroviči, jste účastníkem všech setkání s Vladimírem Vladimirovičem Putinem ve středoasijských republikách. Nedávno vás ruský prezident přijal ve své rezidenci v Bočarově potoce, kde jste mu vysvětlil své rozsáhlé plány v hutním a energetickém byznysu v asijské části SNS. Povězte nám o vašem zájmu o asijský region.

„Velký byznys, jako kterýkoliv jiný, hledá volný prostor pro svoji činnost... Asijský region, zejména republiky postsovětského prostoru, jsou nyní ve stadiu vytváření moci. A tento prostor je pod vlivem našich ruských politických mocenských struktur. Co nyní vybudujeme, bude existovat dlouhá léta.“

Vaše finance budou využity na území SNS?

„Působí již na Ukrajině, v Arménii, Tádžikistánu a v dalších zemích. Náš příchod do Střední Asie už sám o sobě znamená rozvoj. Odepíšeme například mezinárodní dluhy nejchudšímu Tádžikistánu. Mluvil o tom již V. Putin. Za to získáme závod na výrobu alumina. Je to špatný obchod? Výborný!“

Co v tomto případě znamená pojem „Moc“?

„Především skupinu lidí, elitu, schopnou přijímat opatření a realizovat je... Musí to být ekonomicky efektivní rozhodnutí. Za druhé jde o efektivní řízení politických struktur a státního aparátu. Hlava státu nemusí být reálným lídrem země. Může plně využívat moci těch, kdo mají v rukou reálnou moc. Může být například najatým manažerem odpovídajícím za

koordinování různých druhů byznysu v regionu... Titul prezident, premiér nebo jakýkoliv jiný, není rozhodující. Říkám-li byznys, mám na mysli velký byznys. Malý a střední byznys slouží jen obyvatelům, jejichž vliv na technologickou moc absentuje, navíc tento vliv není vítán. Státní moc vytváří malý byznys, protože jej v současné době potřebuje...“

Prezident Putin neustále vyzdvihuje vaši úlohu v ruské ekonomice. Z toho vyplývá, že ruská mocenská vertikála není pro vás žádným tajemstvím. Povězte, jak v současné době hodnotíte schopnost ruské státní moci účinně využívat velkého ruského byznysu?

„Ruská moc vznikla teprve nedávno, přibližně před rokem až dvěma léty. Jde o období, kdy do mocenské struktury nepronikají lidé inadekvátní, kteří získali kapitál v „Ruletce“ a nikoliv systémovým způsobem.

Ti všichni byli nyní zbaveni moci, někteří zanikli, jiní se ocitli za mřížemi, většina žije za zbytek svých peněz v zahraničí.“

Máte na mysli Berezovského, Chodorkovského, Gusinského, Živila a další?

„Ano, jsou to oni a mnoho jiných jim podobných. Ruská státní moc je nyní schopna přijímat rozhodnutí, řídit státní aparát, média a lidové masy jiným způsobem. V tomto smyslu máme dobré manažery.“

Promiňte, je Putin manažer? Nebo jedná samostatně?

„Ruský prezident je jakýmsi stopmanažerem, který řídí celou zemi. Je rozumný, uvažující, adekvátní člověk, který nikdy nepřekračuje svoji pravomoc. Neušlo vám, jak začal jednat státní aparát v Bílém domě, jak pracují prokuratura, soudy, zvláštní služby, ruské televizní kanály a tisk? Skvěle! To vše napomáhá ekonomice, byznysu. Tomuto systému věnujeme velké finanční částky.“

Kdo je to MY? Velký byznys?

„My, to znamená ruská reálná moc. Velký byznys je součástí naší technologie.“

Není tajemstvím, kdo k vám patří?

„Všichni, kdo se sjednotili kolem prvního ruského prezidenta B. N. Jelcina, kdo se nebalí přijmout těžká ekonomická rozhodnutí.“

Můžete jmenovat členy vaší skupiny?

„Gubernátor Čukotky Roman Abramovič a moje maličkost. Dále vedoucí MDM-banky Andrej Melničenko. Mám pokračovat?“

(Pokračování na str. 4)

Proti imperialismu, sionismu...

(Dokončení ze str. 1)

Bude zdrojem půjček jako alternativa Světové banky a Mezinárodního měnového fondu. Vytvořením vlastní banky se latinskoamerické země spoléhají na to, že omezí vliv USA.

Ozbrojené síly **Kolumbie** – Lidová armáda - vyzývá v Manifestu k sjednocení a odporu proti státní moci skládající se z narkopolovojenské mafie, latifundistů, chovatelů dobytky, narkokurýrů a podnikatelů, kteří s pomocí vládního vojska Severoamerických států uvrhli Kolumbii do války. Lidová armáda obviňuje vládu z nelidské kontrastovědecké strategie, do níž zatahuje FBI a CIA.

Politická Rada odporu vytvořila v **Iráku** šest protivládních sunnitských uskupení, která ve svém Politickém programu vyzývají k „osvobození Iráku ze zahraničního vlivu

a k dosažení jeho úplné nezávislosti“. Program partyzánů spočívá na dvou hlavních zásadách: odmítnutí nezákonné okupace, která přináší zemi útlak a agresi, jež odporují islámským tradicím na základě religiozního práva, a na legitimě ozbrojeného odporu s cílem vyhnat cizí vojsko ze země.

Podle agentury *Sinhua* „snaha USA získat bohatý naftonosný region Íránu po loupežném přepadení Íráku a de facto zničit tuto zemi, nutí země Blízkého východu obávat se o svoji bezpečnost a vynaložit veškeré úsilí o rozvoj vlastního atomového průmyslu. To zcela zákonitě povede k vytvoření jaderných mocností na Blízkém východě. V souvislosti s výrobou jaderných zbraní v Íránu mohou tytéž zbraně vyrábět také v Saúdské Arábii a Egyptě. Tyto země budou nutně ná-

sledovat rovněž Turecko a Jordánsko. Podle názoru hlavy Hašimitského království zahájí po tomto létě jaderný program všechny země regionu“.

Tato politika zemí Blízkého východu je zcela logická a odůvodněná: jediná možnost, jak se v současné době ubránit hlavnímu teroristovi – USA, spočívá v tom, aby země disponovaly vlastními jadernými zbraněmi. Potvrzuje to ozbrojená agrese USA ve spolupráci s evropskými jadernými velmocemi v Jugoslávii, Afghánistánu a Iráku a trvalá hrozba preventivním jaderným útokem na ČLR. Kdyby ČLR vlastními jadernými zbraněmi nedisponovala a úspěšně je spolu s balistickými raketami, které jsou s to dosáhnout území USA, nevyzkoušela, je docela možné, že by tento imperialistický dravec války proti ČLR již dávno zahájil.

Zlikvidovat supernapětí ve světě je možné nikoliv zákazem výstavby jaderného štítu suverénními státy, nýbrž zákazem jejich vtahování do tzv. demokracie po americku nebo násilné demokratizace jednotlivých regionů. Aby celý svět žil v klidu, je třeba skoncovat s terorem ze strany hlavní imperialistické velmoci – USA. Jsou to právě USA, které vybudovaly rozsáhlou síť táborů na celém světě pro přípravu teroristů z příslušníků různých národností a ras, které školí američtí instruktoři. Teroristy financují „nevládní organizace USA“, za nimiž stojí Státní departement USA. Čečensko je příkladem činnosti amerických sponzorů a příslušníků bojových skupin školených americkými odborníky.

Fidel Castro řekl: „O jaký mír může jít, jestliže barbarské impérium hlásá, že je v právu neočekávané a preventivně přepadávat jiné země, šířit smrt, používat nejmodernější zbraně

a vražedné metody ve světě, v němž vládne impérium krutosti a surovosti a vybudovalo několik set vojenských základen na celé planetě. Až do posledního dechu budeme ve všech částech světa beze strachu hájit právo národů na výrobu jaderného paliva.“

Příklad hlavního impéria světa – USA – svědčí o tom, že je jako společenské politické zřízení vyčerpané, že se USA objektivně ocitly v situaci, v níž musí změnit svůj společensko-politický systém. V jistých politických kruzích světa vládne názor, že americké „elitní jádro“ musí nutně skoncovat na základě protirepublikového a protiústavního převratu a přechodu na charismatickou diktaturu. Není tajemstvím, že ve Spojených státech existují v současné době paralelní síly. O tom, kdo dnes reálně vládne v Americe a jaká je ideologie tohoto „elitního jádra“, přičtě.

(Z listu běloruských bolševiků Vperjod č. 12/2007)

Alexander Dubček...

(Dokončení ze str. 2)

Připomeňme si znovu, oč vlastně šlo, když musel být z nejvyšší funkce strany odvolán A. Novotný. Je směšné vycházet z toho, co se tehdy tvrdilo, s čím přišli „muži Ledna“. Požadavek „dekumulace“ nejvyšších funkcí byl jen zámlinkou. A jak se brzy ukázalo, nešlo ani o tzv. reformy, kterými se měl socialismus „obrodit“. (Gorbačov tomu o dvaacet let později říkal „nabrat druhý dech“.) Šlo o ostrou a nevybíravou konfrontaci mezi silami, které hájily socialistické společenské přeměny uskutečněné ve dvacetiletí po Únoru a které poctivě hledaly cestu k jejich dalšímu rozvíjení, a tím i k upevnění základů socialismu, a silami, které tyto revoluční změny zpochybňovaly nebo dokonce odmítaly, znevažovaly a pomlouvaly. A za jejichž zády – dlouho schované za bukem, ale nyní lednovým plněm povzbuzeny – se stále drzeji začaly aktivizovat živly dožadující se revanše za Únor.

Když už jste jednou prohlásili, že došlo k „vážným deformacím“, tak je rače napravit! Takový byl jejich postoj, který ochotně tlumočily hromadné sdělovací prostředky, v nichž se usadily. Nemohlo být pochyb: s „obrodným procesem“ a jeho „demokratizací“ začaly vylézat krysy. Hrozba kontrarevoluce nabyla reálné podoby. Kdo o ní nechtěl nic vědět a slyšet, byl první tajemník ÚV KSČ.

Všechny spory a „nedorozumění“ s představiteli KSSS a dalších stran států Varšavské smlouvy byly založeny na této politické slepotě A. Dubčeka, který se stal figurou ovládanou pravcové oportunistickými a revizionistickými silami spojenými s otevřeně protisocialistickými elementy.

Tak se zrodila tragédie, jejíž odvrácení si vyžádalo vojenskou internacionální pomoc v srpnu 1968.

Ale zatím jsme na počátku této cesty. Zajisté všechno mohlo být jinak. Kdyby... Kdyby se Dubček dokázal vzepřít pravcovým silám a nestal se jejich poddajnou loutkou. A kdyby se nesnažil, jak narůstalo napětí mezi námi a spojenci, vodit je za nos. Stále, až do posledních chvil, je ubezpečoval, že si je vědom vážnosti situace a nedopustí, aby antisocialistické síly nabyly převahy. A byl to kupodivu Brežněv, který, byť s pochybnostmi, mu věřil „Saša – náš člověk.“ Historikové dosud tuto skutečnost neznamenali. A zcela přehlížejí, že Brežněv dal nakonec souhlas ke vstupu vojsk v přesvědčení, že A. Dubček, jakmile bude vystaven „krajní situaci“, pochopí, jak má jednat internacionálně uvědomělý komunista a využije vojenské pomoci k porážce pravice. Saša se vzpomíná na půjdu s námi, věřil. Ale jak si ve svém deníku poznamenal O. Švestka v Moskvě, když už bylo po vstupu vojsk, „Saša nás zradil. A my mu tolik věřili.“

Dubčekovo selhání však nebylo náhodné. Varovným signálem pro Brežněva mohlo být již to, jak se zachoval u příležitosti oslav 20. výročí Vítězného února. Posuďte sami. Šlo o první oficiální akci, kdy byl Dubček nucen – v přítomnosti delegací států Varšavské smlouvy – vystoupit s hodnocením dosavadní cesty socialistické výstavby u nás a s nastíněním programu pro nejbližší období. Na jeho projev, jak se očekávalo, měl navázat Brežněv. Ten se také, jakmile se v Praze objevil, po Dubčkovu referátu sháněl. Zhrozil se, když si ho přečetl. Únor měl být odsouzen jako počátek „stalinských deformací“. Místo aby vývoj společnosti začala určovat inteligence, „eli-

ta společnosti“, byla nastolena po Únoru diktatura proletariátu. Příčina všech béd. Po lednovém plénu se vše napraví, dojde k „obrodě socialismu“, „demokratizaci“ společnosti. Brežněv okamžitě volal Dubčekovi a upozornil ho, že u takového projevu jeho delegace nemůže být. A jak reagoval Dubček? Sám prý v návalu práce návrh referátu (den před slavnostním zasedáním) nečetl. Ihned všechno napraví. Celou noc pak seděla skupina vedená V. Biřákem (Auersperg, Mlynář, Fojtík), která napsala nový projev. S velkými potížemi pak Dubček to, co viděl poprvé, přednesl. Monotónně, jako vždy, s přestávkami, které potřeboval, aby se v textu vyznal a které přítomní chápali tak, že to, co jim říká, hluboce prožívá.

□ □ □

S falešnou kartou začala hra na „obrodný proces“. V březnu 1968 se konala schůzka vedoucích činitelů Varšavské smlouvy v Drážďanech. Tam se Dubček poprvé dostal pod palbu nepřijemných otázek. Jak je možné, že strana, která vyhlásila „demokratizaci“, není schopná kontrolovat situaci ve společnosti? Bude plnit své internacionální závazky? Co se u vás děje? Ptali se všichni a žádali vysvětlení. Proč se vedou útoky na kádry oddané socialismu a proti SSSR? A Dubček? Jde prý o dezinformace. Netřeba se ničeho obávat. Strana má pevně v rukou moc. Oficiálně vyšla pak zpráva, že se jednalo o spolupráci v rámci RVHP, ačkoli o ní nebyla řeč. A Dubček zavázal všechny členy delegace (Černík, Lenárt, Biřák) mlčením. Ani předsednictvo ÚV KSČ nebylo informováno o tom, co se na vrcholné schůzce odehrálo.

Hlučně proklamované heslo „demokratizace“ bylo jen kouřovou clonou kabinetní politiky, tolik odsuzované za Novotného. Tato schizofrenie, dvojtvárnost, se stala dominantním rysem politiky vedení strany za Dubčeka. Co způsobila, k čemu vedla, se ukázalo z 20. na 21. srpen 1968. Tehdy se také plně ukázalo, kdo je A. Dubček.

Jan Kúrka

To je ta slibovaná šťastná doba?

Náš ministr zdravotnictví svou reformou už je jistý, náš osud má ve své moci při zdraví i při nemoci.

Náš zdravotní pojištěnec může sobě chystat věnec, pokud nemá konto tučné, rozhodnutí bude stručné.

Kdo nebude na dlaň platit, ten se může pod zem ztratit, nemá pro ně žádnou cenu proto vláda chystá změnu.

U lékaře bude vhodné připravit si nejen drobné, budeš platit, poplatníku, jako bábě na hajzlíku.

Co tu bylo, to se ztrácí, dnes nám vládou funebří, neplatí už „Národ sobě“, národ jim... a zbytek tobě.

A.Š.

Marxisté-leninovci bojují o socialismus bez přívlastků

Příprava VII. sjezdu KSČM a diskutovaný materiál TAPU „Socialismus pro 21. století“ svědčí o tom, že v politice KSČM k žádným změnám nedojde. „Státotvorná“ strana bojuje o podíl na moci v tomto státě a slibuje, že vytvoří sociálně spravedlivou společnost.

V České republice rozhoduje kapitalismus. Státní majetek (lidový) byl za 18 let rozkraden a vytunelován. V zemi vládne diktatura kapitálu. Dělnická třída nemá stranu, která by důsledně hájila její zájmy. Kapitalisté nelitostně vykořisťují dělníky a ostatní námezdně pracující za účinné podpory vlády. Topolánkovou pravcovou vládou vyhlášené finanční reformy zvyšují zisky kapitalistů na úkor klesající životní úrovně širokých mas pracujících.

KSČM se nazývá komunistickou, v jejímž programu marxismus-leninismus však nemá místo. Marxisté-leninovců ve vedení strany je poskovnu. Jejich činnost není koordinována, marxisté-leninovci jsou považováni za rozbíječe strany. Komunistický list „Dialog“, který vydává skupina marxistů-leninovců již osmnáct let, se nesmí na základě rozhodnutí vedení strany rozšiřovat nejen v prostorách ÚV KSČM, ale i v rámci okresních výborů a krajských rad proto, že prý škodí jednotě strany.

Stanovy KSČM zakazují frakční činnost, ačkoliv mnozí členové ÚV a Rady KSM jsou opačného názoru. Z jejich iniciativy by měla být vypra-

cována vnitrostranícká petice a rozeslána základním organizacím. Členská základna by se tak dozvěděla, že ve vedení strany existují síly, které prosazují marxisticko-leninskou linii. Kdyby VII. sjezd KSČM změnil

v tomto smyslu stanoviny strany, pozice marxistů-leninovců by se výrazně zlepšila.

Komunisté marxisté-leninovci neúnavně bojují o vybudování socialismu bez jakýchkoliv přívlastků. S. P.

Česko očima Američanů

Česko je nepatrná země, ležící na kontinentu Evropy. Nachází se v prostoru mezi Německem a Ruskem. Kdysi byl tento stát zhruba dvakrát větší, ale v minulém století z něho začaly směřem od východu jednotlivé kusy odpadávat. Je to významný člen světového společenství, i když ne tak významný, jak si myslí. Hranicí s Německem, Rakouskem a pak ještě s jinými státy, které nejsou důležité a kde se špatně nakupuje.

Historie - Česko je velmi stará země s mnoha poklady, jako je Karlův most, Karlovo náměstí a Karlštejn. Na západní civilizaci se podílí pivem a hokejem. I když si o sobě Češi myslí, že jsou moderní národ, téměř nepoužívají klimatizaci a Američan tam těžko narazí na slušnou mexickou kuchyni. K neustálému roztrpčení amerických návštěvníků mluví místní obyvatelé česky, i když je tam mnoho lidí, kteří promluví anglicky, jestliže z toho budou něco mít.

Lidé - Česko má jen tolik obyvatel jako 3 obvody New Yorku: City, Harlem a Brooklyn. Přesto je strašlivě přelidněné, minimálně každých

sedm mil tam potkáte vesnici. Z deseti milionů lidí jich 9,5 milionu pije nebo kouří. Všichni Češi řídí auta jako šílenci, jsou posedlí sexem a nemají ponětí o disciplíně. Většina věřících Čechů jsou křesťané, i když byste to podle jejich chování neřekli. V Česku je mnoho komunistů.

Bezpečnost - Všeobecně se Česko považuje za bezpečnou zemi. Návštěvníci si ale musí být vědomi, že čas od času Česko někdo přepadne nebo obsadí (Němci nebo Rusové). Češi tradičně kapitulují bez průtahů. Nikdy si tam nesměte přestat dávat pozor na své peníze.

Původ Čechů je nejasný. Někteří se považují za Slované, jiní za potomky Keltů. Pak je tam skupina lidí, kteří mluví úplně jiným jazykem, ale tvrdí o sobě, že jsou Češi. Země také mnohokrát změnila své státní zřízení a název. Dnešní Česko si lidé pletou s Čečnou, ale ta je více na východě. Nejznámějšími Čechy byli internacionál Dubček, Koudyš (tenis), Hašek (hokej) a Hejvíl (prezident).

Gmail - Americký Turistický průvodce 2. jpg

Ruská reálná moc - to jsme MY

(Dokončení ze str. 3)

■ **Děkuji, to stačí. A je tato moc demokratická? Jak ji hodnotíte vy?**

„Demokratičtější už být nemůže. Ponecháme stranou všelijaké báchorky o demokracii, kdy někdo rozhoduje o něčem za plentou. Obyvatelé si musí být trvale vědomi toho, že mají demokratickou možnost škrtnat kohokoli, koho nechtějí volit. Ekonomika je velký konkurenční byznys...“

Pokud jde o mé vztahy s V. Putinem, ty jsou velmi srdečné a přátelské. Vladimír Vladimirovič je člověk, který umí velmi pozorně naslouchat a zapamatovávat si, analyzovat a v praxi uplatňovat současnou realitu. Velmi si ho vážím a nelituji, že jsme kdysi zvolili do čela státu právě jeho.“

■ **Váš byznys podporuje ve značné míře státní úředníky. Jak se vám v této souvislosti daří vyhnout se obviněním z korupce?**

„Nikde na světě úředníci, především v právních institucích, nepracují za malý plat. Jestliže si tuto skutečnost dobře uvědomují, ať pracují v jakéko-

liv technologii moci, mají zajištěnou jistou vyšší příjmu. Příslušníci jejich rodin žijí na velmi vysoké úrovni.“

Upřesním vám to, abyste pochopil technologii řízení jakékoliv společnosti. Skupina lidí, kteří mají moc například ve státě, rozhoduje o formě této moci. Nyní je to například forma demokracie, kdy široké kruhy obyvatelstva jsou přesvědčeny, že řídí ti, koho volili... Rozhodující je, kdo stojí v čele řídicí struktury – jeden z nich nebo někdo najatý. Například v Rusku je to najatý manažer.“

■ **A pokud jde o sociální otřesy?**

„Sociální problémy v byznysu jsou obvyklou záležitostí. Spolupracujeme se státním aparátem a politickými strukturami. Máme velmi dobré zkušenosti při řešení takových problémů v různých regionech.“

■ **Jakou úlohu hraje ve struktuře moci opozice? Je její existence potřebná?**

„Určitě. Jinak by technologie řízení mas nebyla plnohodnotná. V Rusku se nám například podařilo vytvořit inmarginální opoziční skupi-

ny a dobře je řídit. Jejich funkcionáři jsou zcela na naší straně a jsou dobře placeni. Existují také marginální skupiny. S nimi také spolupracujeme.“

■ **Jakou úlohu sehrávají Společenské instituce, které byly nedávno vytvořeny z podnětu prezidenta Putina? Pomohou očistit státní aparát v Rusku od nežádoucích lidí?**

„Nesporně. Je pravda, že jistou dobu budou z nich vylučováni inadekvátní lidé. Ti, kteří zůstanou, si budou muset uvědomovat, co si smí dovolit a co nesmí.“

■ **Jaký vztah bude mít váš systém vůči schopným lidem? Jak je využije ve svůj prospěch?**

„Okamžitě je koupíme a dobře zaplatíme. Jestliže se nedohodneme, pak bude následovat jejich likvidace.“

■ **Fyzická likvidace?**

„Co vás nemá, to není dnes v módě.“

■ **Vaše stanovisko je tvrdé a bezohledné.**

„Je-li bezohledná hra, musí být bezohledné také stanovisko. Jinak tomu ani být nemůže.“

Z listu *Dělnicko-rolnická pravda* č. 7/124/2007

USA: vlna sebevražd mezi veterány

V USA je v současné době na 800 000 bezdomovců, z nich 200 000 až 250 000 bývalých vojáků, kteří většinou sloužili v Iráku a v Afghánistánu. Nemají co jíst, nemají kde spát, chybí jim nejdůležitější prostředky k elementárnímu životu.

Spojené státy prožívají skutečnou epidemii sebevražd mezi veterány války (denně skončí sebevraždou svůj život 120 lidí). Uvedla to televizní stanice CBS, která provedla zvláštní průzkum a tvrdí, že poprvé soustředila fakta z celé země. „Doposud nikdo ve vládě nechtěl potvrdit pravdivost těchto údajů,“ řekl jeden z aktivistů hnutí za práva veteránů Mike Bazman. Podle televizní stanice CBS nejméně 6256 veteránů, tj. denně 17, spáchalo v roce 2005 sebevraždu (jde však jen o sebevraždy oficiálně hlášené, o nichž se vede

statistika). „V USA žije celkem 25 milionů veteránů z různých válek, z nichž 1,6 milionu sloužilo v Iráku a v Afghánistánu. Všichni se vrátili domů s duševními traumaty,“ potvrzuje to zakladatel organizace Veteráni války v Iráku a v Afghánistánu Popa Raichhoff.

Milion tři sta tisíc obyvatel New Yorku hladoví

A ještě jedna zpráva z USA: Každý osmý Američan hladoví, protože nemůže najít zaměstnání. Tyto údaje uvádí zpráva Ministerstva zemědělství USA za rok 2006. Jde o 35,5

milionu Američanů, to je o 400 000 více než v roce 2005.

(Zdroj: iragwar.mirror-world.ru/article/147605)

Podle údajů organizace *Spojenectví proti bídě*, která provozuje 1200 center, v nichž se rozdává jídlo zdarma, jeden ze šesti obyvatel New Yorku, kde žije 8,25 milionu obyvatel, trpí hladem, to jest asi 1,3 milionu lidí, mezi nimi přes 400 000 dětí. Nejvíce chudých žije v Bronxu a Brooklynu. Ve zprávě se uvádí, že vláda USA podstatně snížila dotace organizacím pečujícím o chudé obyvatele.

(Zdroj: <http://www.maftemporiki.gr/news/static/07/11/21/1442194>)